

12 februari

Gevaar van besmetting door het zika-virus

Afgelopen zondag heb ik in de avonddienst aandacht besteed aan het zika-virus. Ik vond het niet nodig uit te leggen wat het zika-virus precies is en wat de gevolgen kunnen zijn als je ermee in aanraking komt. Zo ook niet hoe je kunt proberen het op afstand te houden. Iedereen heeft hier televisie en krijgt dagelijks te horen van het 'wat' en het 'hoe'.

De mensen die op Het Centrum wonen en ook de mensen op de Lomba's kunnen deze besmette muskieten nog vrij goed op afstand houden. Voor de mensen die in de stad Arapoti wonen en dicht op elkaar zitten in kleine benauwde huisjes, is het gevaar van besmetting aanmerkelijk groter. Stilstaand water is een van de grootste broeinesten van besmette larven. Er wordt dagelijks gecontroleerd, maar je moet je afvragen of dit voldoende is en of het wel te controleren valt.

Zo nu en dan vang ik iets op in de gesprekken die mensen onderling hierover hebben. Zo hoorde ik van een vrouw die van plan was volop mee te doen aan de carnavalsfeesten in Rio de Janeiro, "Ach, ik heb alle ziekten al gehad die het virus met zich meebrengt en ik ben er steeds weer bovenop gekomen". Een heel triest bericht – dat mij bijzonder heeft geraakt – was van een vrouw die al acht maanden zwanger was. Toen ze te horen had gekregen dat haar kind een te kleine schedel had, heeft ze het kind laten aborteren. Dan ben je toch wel even stil.

De inleiding van mijn preek

Soms kan het je gebeuren dat iets je meer dan gewoon raakt. Het blijft met je 'meelopen', zeg ik dan altijd. Dat gebeurde mij toen ik deze week door mijn computer 'bladerde'. Het waren foto's van schilderijen, die ik kreeg naar aanleiding van een expositie. De kunstenaar is Jan Kooistra uit Damwoude, bij Dokkum. Wij waren uitgenodigd voor de opening.

Ik 'bladerde' door de foto's – scrollen noem je dat in computertaal – en daar bleef ik haken bij een foto die mij speciaal trof. Niet direct, want daar ben ik meer tijd voor nodig en vooral de rust. Mijn eerste indrukken zijn dan: aardig! Daar kan ik wel eens iets mee.

Daar blijft het in eerste instantie vaak bij. Zo ook nu. En toch raakte het beeld mij deze keer anders. Een ongeboren kind... een foetus. Ik liep de lijnen van de navelstreng na en las de Hebreeuwse letters die onder in 'het doek' stonden: IMMANUEL (God met ons) Zachtjes spelde ik de letters: de meem... de nun, de lamet... Een tafereel gemaakt voor kerst, ging

het door mij heen? Misschien was het juist die gedachte – de gedachte aan kerst – dat de voorstelling mij bevreedde. Blijkbaar wist ik – dat ‘wat ik zag en voelde’ – niet goed thuis te brengen.

Later op de dag, 's avonds, en vooral 's nachts voelde ik dat het beeld mij meer dan gewoon had geraakt. Steeds kwam het weer terug. Ik zag een embryo van zo'n 20 weken, sterk uitvergroot. Beneden in beeld stonden kleine mensjes. Ze keken omhoog... ze verwachtten iets. Boven de foetus hing een grote witte duif. Bevreedende gedachten kwamen bij mij binnen. Zo van: Jezus als foetus? Óf – en ik schrok van mijn gedachten – is het een ongeboren kind van een moeder die besmet is met het zika-virus? Is het dat wat mij raakte deze week? Is het daarom dat mijn gedachten bleven haken bij juist deze foetus *De grote angst* van jonge moeders in ons land die zwanger zijn? Nou ja, verwarring!

Want natuurlijk kwamen gedachten bij mij boven aan een ongeboren kind dat niet gewenst is; aan een moeder die denkt aan abortus; aan een vader die het niet ziet zitten een kind met een beperking; aan ouders die deze intensieve zorg niet aan kunnen. Een te kleine schedel? Te weinig ruimte voor de hersenen?

Ik kon er niks mee! Maar het beeld bleef mij achtervolgen, bleef aan mij trekken. De gevoelens die het opriep, raakten mij, ontroerden mij, bevreedden mij. Kortom: een beeld om in de 40 dagen over na te denken (in ieder geval: niet aan voorbij te gaan).

Ik vraag mij vandaag af: wat heeft het mij te vertellen? Wat ben ik nodig en kan dit beeld mij daarbij helpen? Wat is een jong echtpaar in deze tijd nodig? Welke vragen hebben zij? En dan, wat heeft de kerk te bieden in een tijd van besmetting van het zika-virus. Wat zeggen wij als kerkelijke gemeente, wanneer de overheid adviseert voorlopig het krijgen van een kind uit te stellen? Of – ik kom nog dichterbij – wat zeggen wij als kerk als de keus van abortus wordt overwogen?